

1. I spegeln, illbasta þan fíð Ein þíð þíðan þem,
nes færdanlīga blíð.
17. Ó þu þan rappaðe nálen ut þand,
Óðr fátíðens elð fátte þírtat í brand. Óðg
rannan doð þort ill þem álfabæðs far, Óð gæps
þan af báðwan íðr framíða var.
18. Men wírtíren fíred framad, Ó þu dag ef,
íer dag, Óg með fíg en blómma af fíðans be-
þag: Óðrblíðnað war Óva, men rírogeu lífírdal,
Óðr alla fíðþoppunígar fíu lífí.
19. Elíe endafte þarín funde gubben ef íe Ó
fírtíð som offíer af gráfíren fíg ge; Men Ófírd-
bærríðafíð — ía þonóm íll mág, Óren ranníren
fíð ríung þá þans fínnu doð lág.
20. En wíðafíund, náð ríðíen ut gíufírtíand
fíðs Óríg, lóð-ríðí óð meðfíð í fíngíor af íð,
Óð þímmíðens fírtíe af fíðíren fíð þwírtí, Gíann
þíer þá er mæðel arí mágíen blí gíwírtí.
21. Óer fírtí þan ef ut með, fírtíðíe mífíg
Óndí! Ó þíer fíndíe nu effer fírdíðarín erí
búð. Óð fátíðens wíngíar fíðg Óafíð gífab:
Gíð Óva þan íe blíer, óð war þan fíð gláð.
22. Óðr, Óafíð, lág nógía fíundírtat beppá
Óð lórtíwar þíð nu arí þu ríðíen fíall fíð, Óg
fíer arí be annars ef blírtí nágíon fírtí — Men,
þíer þu, erí wíllíor lág fírtíer be wírtíðí.
23. Óg gírtí, ínfíðl Óafíð, "míer fírtíwírtíe
Óþín Óð þíer þans anþíang, blíer Óva blírtí mífíg"
þan náðí nóg þíppírt í þímmíðens þíðí, Óð
afírtíð í lírtíer þan fíðían fírtíðí.
24. "Du wírtí, fírtíor gubben, arí eflíren í
gírtí — Ówíð ímíe lág mífíg fíðían rírtííe af
Óðr Óoppí þar lágírtí; í wírtíer þá fírtíand,
Óð fírtíe en fírtíer fírtíppían líll íand."

Erenne aldeles nya

Den Första:

Bring fogen flog wintern så blande fall: x.

Den Andreas

Husaren.
"Blommor blott bure mig lefnadens strår, ic."

Den Tredje:

En ung Baron på gångarn grå, etc.

[illegible]

42. Barmhertige himmel — i djuper han
fönn . . . Den fladdrande kruden i handen han
höll. Och vågen slog samman. Der hör-
des ett ljud. Och bruden slog efter. Nu
var det förbi.

43. Der faller mild Loppd sig hvalfimer an-
nu, Borennes i døden de allfande ru. Och länge
der lyste hwar ewiga natt En eis ifrån Ellippan,
der Praddaren satt.

**Den Andra:
Sugaren.**

Beslommer blott, bure mig lefnadens stæd,
Kundoen seldstman jag fridde mig åt,
Krigsman, du raste, o! war mig bewågen,
Bisla vlet hjerda nu genäst mot mikt.

2. Så sidos en flicka så gladlyne mid sommren,
 Log, och sig prifade lycklig i drömmen.
 Vättre, länge bättre för dig hade varit,

Om fläckars bär, du ej diffaren sett,
 om Råtelens tid, och den lyftiga tiden,
 om han dock ej så hästigt förflidit.

Stilgan blev kvar, flunde ej följa med.

4. Eldigt nu klappade hjerta mot hjerta,
Rosarne lindrade affleders smårta;
Hoppet, det leende, målade re'n
Framtidens tasta i rosenrödr sten.

5. Men uppå walplarsen han, bland de döda,
 Wäste för säderneslandet förbidda;
 Ack! blott en dag njöt han färligens wår,
 Fall på hans graf, ömma flicka, en tår.